

Omfostringer, disse sidste da alene skulde betales til Amdraadsmedlemmerne og ikke ogsaa til enhver Anden, der maatte have havt dem.

Naar det under Nr. 7 til samme Paragraph er foreslaaet, at Ordene „i begge Tilfaelde“ i 32te Linie skulle udgaae, da er det jo vist nok, at de ere overflødige og derfor meget godt kunne ubelades; men jeg antager paa den anden Side heller ikke, at de gjøre nogen Skade; de forvirre ialtsald ikke Meningen. — Endringsforslaget under Nr. 8 til samme Paragraph troer jeg ikke, det vilde være ganske rigtigt at vedtage. Naar det nemlig er overladt til Amtmanden at afgjøre Sagen, saa er man jo dog vist gaaet ud fra den Forudsætning, at han nok vil vide, hvorledes en saadan Sag af ham skal behandles, og at han, forsaavidt de Regler, der indeholdes i Lovforslaget, passe, ogsaa vil følge dem. Ved at vedtage Endringsforslaget bliver jo imidlertid Forholdet ganske det samme, thi det overlades jo da ogsaa til ham at bestemme, hvorvidt de i Lovforslaget givne Regler passe paa Forholdet. Skal deri indeholdes noget Paalæg for ham om noiere at rette sig efter de Regler, der ere foreskrevne i Loven, saa maatte den Regel, som derved nærmest var tænkt paa skulde tages til Følge, dog vel være den, at det var Amtmandens Pligt at møde paa Aastedet; men jeg troer ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt at gjøre dette til en nødvendig Betingelse for Amtmandens Afgjørelse af Sagen.

Forslaget under Nr. 1 til § 8 anseer jeg for meget betænkeligt. Dets Vedtagelse vil uden Tvivl give Anledning til, at der snarere skeer Indsigelser mod Forretningen, navnlig fra deres Side, der muligens kunde have Lyft til at afværge Forretningens Afholdelse. Det kan naturligtvis ikke være imellem de Paagjældende selv, at en saadan Strid reises; thi, dersom En af dem maatte ville paastaae, at han ikke er forpligtet til at deeltage i Veiens Vedligeholdelse, vil Sagen jo alligevel være at henvise til Afgjørelse ved Rettergang, naar de Vedkommende ikke kunne blive enige ved Førlig. Kommer der ialtsaa En, der ikke er Paagjældende, En, der ikke er indvæslet til Forretningen, og paastaar, at han ogsaa er berettiget til at benytte Veien, saa maa han jo derved tillige erkjende,

at han er forpligtet til at deeltage i Vedligeholdelsen, og Sogneforstanderskabet kan da af denne Grund paa ingen mulig Maade høre Forretningen, men maa saa enten afgjøre Sagen ved Førlig eller ved Kjendelse, medmindre der skulde reises Indsigelse imod denne hans Berettigelse til at benytte Veien, og saa skal Sagen jo ifølge Lovforslaget henvises til Afgjørelse ved Domstolene. Dersom imidlertid dette Forslag vedtages, vil deraf ligefrem følge, at Forslaget under Nr. 3 til samme Paragraph ogsaa maa vedtages. — Naar det er foreslaaet til § 9, at Ordene i 2den og 3die Linie „og Forholdene i Mellemtiden væsentligen have forandret sig“ skulle udgaae, saa vil der jo vistnok ikke være Noget i veien derfor; men da de dog altid indeholde nogen Veiledning for Sogneforstanderskabet om, i hvilket Tilfaelde det efter tre Mars Førløb skal indlade sig paa en saadan Omordning af de engangtagne Bestemmelser, mener jeg dog ikke, at de ere aldeles overflødige; de indeholde, som sagt, dog altid for Sogneforstanderskabet en Veiledning, der dog muligt kan være ret nyttig.

Ordføreren: Endssjøndt jeg meget nødig vil forlænge Forhandlingerne, kan jeg dog ikke lade være at udtale nogle Ord med Hensyn til, hvad den høitærede Minister yttrede, navnlig fordi de Grunde, han ansøgte for Fraaerdelsen af Endringsforslagene under Nr. 1 og 2 til § 7, forekomme mig ufattelige, om de end maatte ikke ere dette for Andre. Saavidt jeg forstod den ærede Minister, saa meente han, at det var uundværdigt at forandre Bestemmelsen om, at Appellationsfristen regnes fra Afgjørelsen, til, at den skal regnes fra Førligholdelsen, fordi, efter som det forud er sagt, at Forstanderskabet skal afgjøre Kjendelsen inden 14 Dage, den Paagjældende altid vil kunne vide, hvor han kan faae fornøden Underretning; altsaa den Domsfaelste, eller den, hvem Kjendelsen er gaaet ud over, skal, for at frie Sagsøgeren, der har faaet sin Forbring godkjendt, for den Uleilighed at lade Kjendelsen forkynde, selv have den Uleilighed at søge Underretning paa det Sted, hvor Kjendelsen er at finde. Det forekommer mig, at dette vilde være Noget saa aldeles udenfor, hvad der